

MAGYAR ÚT KÖRÖK • MAGYAR ÚT KÖRÖK • MAGYAR ÚT KÖRÖK

LEVÉLCÍM: 1464 BUDAPEST, PF. 1591.

+ 809

A kommunistánál kártékonyabb és veszélyesebb embertípust még nem produkált a történelem. Cinizmusuk, szemtelenségük, hataloméhes szüklátókörűségük, gátlástalan rombolási hajlamuk, kultúra- és szellemellenességük elképzelhetetlen minden más, normális – azaz nem kommunista – ideológiával rendelkező ember számára. A kommunista nem ismeri a szégyent, a következetességet, az emberi méltóságot, az empátiát, és fogalma sincsen arról, amit így hív a keresztény etika: lelkiismeret. Kommunistának lenni nem egyszerűen politikai elkötelezettséget jelent, sokkal többet és kevesebbet: a konyhalégy pimaszságát, az elvakult, beszűkült agyú, gondolkodásra képtelen, közveszélyes utópista bármi áron való hatalomvágyát, a mindenbe beszivárgó diktatúra vallássá emelését. A kommunista eltorzult lélek, vagy más megközelítésben: az egészséges szellemű európai ember eredendően nem lehet kommunista. Természetes is, hogy nagyapáink idejében, ha valakire azt mondták, „kommunista”, akkor ez nagyjából azt jelentette, hogy az illető nagyszájú munkakerülő, lázító, hazudozó és gyenge jellem, akivel nem érdemes kezdeni. Nagyapáink tudták mindezt, szomorú, hogy apáink már hajlamosak voltak elfelejteni.

Olvasom Szolzsényicin napokban megjelent könyvét, a *Lenin Zürichben* és nem tudok megszabadulni a makacsul visszatérő kérdéstől: hogyan lehetséges, hogy a hazátlan lenini csöcselék gyakorlatilag rátette kezét a XX. századi Európára? Hogyan lehetséges, hogy ez a pénztelen, ütleivel és iratok nélküli, emigrációban bujkáló, jellemtelen, anarchista, terrorista csoport, melyet egészen 1917-ig gyakorlatilag bármely civil szomszéd, szemfüles nyug-

Szolzsényicin üzent nekünk

díjas vagy panasztvevő boltos, kocsmáros, netán villamoskalauz bejelentése nyomán minden gond és nehézség nélkül azonnal kithettek volna Svájcból, Franciaországból vagy a Monarchia területéről, mégis mindig megúszták, mégis két évtizeden át szőtték vörös pókhálóikat a gyanútlan keresztény pillangóknak, fűrészték a helyi gyökérzetet, mocskolták a közérzetet, gyengítették a hazafias lojalitást. Miféle védőangyalai voltak ezeknek, hogy már a kezdetek kezdetén nem akadtak fönn az alkotmányosság és a jogrendszer kipróbált, sűrű hálózata?

Pedig nevéstésesen kevesen voltak. Szolzsényicin, aki – a kommunizmus áldozata és üldözöttjeként – maga is egy esztendőn át élt Zürichben, alapos irattári kutatásokat végzett a helyszínen. Most közreadott regényében új írói oldaláról ismerhetjük meg őt: szinte akaratan kívül, csak azért, mert ragaszkodik a dokumentumokhoz és a tényekhez, kacagtatóan szórakoztató részletekkel spékelt tragédiát nyújt át nekünk. Amikor például megtudjuk, hogy az általunk megszentelt tananyagként kezelt Nemzetközi Szocialista Ifjúsági Konferenciára Lenin alig tudott összeverbuválni másfél tucatnyi, főleg katonaszökevényekből és dezertőrökből álló résztvevőt. A pártmitosz legendás, állítólag történelmet csináló 1916-os kienthali szocdem világtalálkozójáról a következőket tárta fel a tényeket mindig tisztelő Szolzsényicin: „...nem telt meg a terem; a hallgatók száma alig múlta felül az előadókét. (Leninnek nem volt tapasztalata, hogyan kell megszólítani a tömeget, és mit jelent ezer em-

ber előtt szónokolni: később egy pétervári ülésen cserben hagyta a nyelvet.)” Ami pedig a csupa nagybetűvel írandó II. Internacionálét illeti: „...ötven évvel a megalakulása után az egész II. Internacionálé ráfert négy kis batárra, amelyen hegyi utakon fuvarozták a kocsisok a küldötteket, nehogy felkeltek a hatóság figyelmét. A hatóságok nem is vették észre őket sem a svájci beutazás, sem pedig az elszállásolás idején. Csak a külföldi lapokból értesültek az eseményről.”

Leninnek félelmetny emigrációjában feleségén, Krupszkaján és szeretőjén, a féktelen Inasszán kívül kevés bámulója volt: „...jó, ha akadt akivel vesződhett, hiszen egy időben csak két svájci, két német, egy lengyel, egy zsidó meg egy orosz jelent meg a gyűléseken, ahol viccesléssel szórakoztak.” Íme a jövő vezetői és hangadói, akik megértették Lenin szájából az idők szavát. „Egész életében maroknyi kisebbség vezetője volt Lenin. ... Így történt valamennyi konferencián, és sosem volt stabil többség; előbb-utóbb kisebbségbe szorult. ... ezen az úton halad előre a történelem: a kisebbség kényszeríti ki az egyik határozatot a másik után, és nyomul mindig bal felé, mindig bal felé.”

Lenin zürichi emigrációja alatt 6-8 helyi ostobát meg is szédített eszméinek imponáló igazságaival: „Svájcban is feltétlenül el kell végezni az államosítást. ... Svájc proletarizálódik. Maguk pedig a svájci proletariátus legjavát képezik. ... A svájci kormány megfosztja a népet elemi jogaitól. ... Svájc az orosz forradalom víztárolója.” Ha pedig nem követik őt bamba hallgatói, akkor „az áporodott Svájc továbbra is szenvedni fog a kispolgári szűkagyúság bacilusaitól.”

A regényt megjelentető Pannonica Kiadó kiemeli, hogy a magyar kiadás szerkesztése során Szolzsényicin ragaszkodott az eredetileg vékony kötet jelentős kibővítéséhez, ilyen formában a magyar változat egy először publikált Szolzsényicin-mű! Mert külön odafigyeléssel és szeretettel kaptuk a korszak legnagyobb orosz írójától, elvárható, hogy külön figyelemmel olvassuk, mi magyarok.

És ne feledjük egyetlen gondolatát sem, most, amikor újra egy jobboldalinak nevezhető koalíció kiszorította Lenin hazai követőit a hatalomból, most, amikor Kovács László azon jajgat, hogy a kormányt „zsákmanyszerű politika jellemzi” – (mondja ezt Horn, Suchman, Békési, Bokros, Máté, Szekeres elvtársak pártjának elnöke!) –, hogy „agresszív” és félelmet ébresztő az Orbán-kabinet stílusa. Nincs olyan vastag bőrt igénylő hazugság, amit egy kommunista szemrebbenés nélkül ne mondana ki, ne tenne meg, ha a mozgalom érdeke, az eszme, az utópia, netán az elvtársak személyes boldogulása úgy kívánja. Ebben az országban, Rákosi, Gerő, Kádár, Grósz, Németh, Horn és Kovács után, mi bármennyire gyanakvóak és eberek lennénk is, az nem lenne túlzás, de természetes következmény. Mert a kommunistákat még nem lehet leírunk. Ők még sajnos nem a múlt, még vannak és újból főszereplők akarnak lenni. Ezért fontos, hogy egy percre se feledjük el Szolzsényicin új regényének egyik legfontosabb mondatát: „A szél mindig balról fúj!” Veszély, átok, ártalom, mind balról érkezik, balról kell felkészülnünk minden elképzelhető és elképzelhetetlen támadásra.

(A. Szolzsényicin: *Lenin Zürichben*, Pannonica Kiadó, Bp., 1998.)

Szócs Zoltán

Hát én immár hogy válasszak vidéken?

Oktober 18-án, vasárnap, reggel hattól este hétig lehet szavazni. Pihenje ki magát, reggel kényelmesen igya meg kávéját, teáját. Nincs szesztilalom, a teába egy csepp rumot is tehet, aki úgy szereti.

Miután egyrészt a választás napja vasárnap, a faluja vagy városa életében sorsfordító lehet október 18-a, legyen ez a nap ünnepnap.

A személyi igazolványt és az „Értesítés” elnevezésű kártyáját tegye zsebre! Ez utóbbi nem kötelező, de a szavazóköri bizottság tagjainak segítséget nyújt. Jó, ha egy tollat is visz magával.

Irány az „Értesítésre” írt szavazókör!

Ott biztosan szívélyesen fogadják önt, és ellenőrzik az adatokat.

A szavazatszámoló bizottságtól megkapja a szavazócédulákat és egy borítékot.

Ha ön megyei jogú városban, megyeszékhelyen lakik, akkor kap egy szavazócédulát, amelyben az egyéni képviselőjelölt neve szerepel, egy másikon a polgármesterjelölt neve, ábécé sorrendben, a jelölő párt megjelölésével, a jelölő párt jelvényével. A nevek mellett lévő körbe kell a keresztet vagy az ikszet rajzolni. Minden szavazólapra egyet. Az a jó, ha a MIÉP-es jelölt mellé teszi a jelet, a keresztet. Tegye a szavazólapokat a borítékba, és dobja be az urnába.

Ha ön olyan – nem megyei jogú – városban él, ahol a lakosság létszáma 10 000 fölött

van, a fentiekén kívül kap még egy szavazólapot, amelyen a megyei közgyűlés pártlistáira is lehet szavazni. A lista mellett öt név is fel van tüntetve, de nem a nevekre kell szavazni, hanem a pártlistára. Itt is a MIÉP listájára adja a szavazatát.

Ha ön olyan településen él, ahol a lakosság létszáma 10 000 alatti (ezek rendszerint községek), akkor kap egy szavazólistát, amelyen a képviselőjelöltek nevei vannak felsorolva ábécé sorrendben. A szavazólapon fel van tüntetve, hogy a képviselőjelöltek nevei mellé összesen hány ikszet vagy keresztet tehet. Ha a község képviselő-testületének létszáma kilenc, de a jelöltek létszáma tizenhárom, akkor a tizenhárom jelölt közül kiválaszt kilencet, neve mellé rajzol egy keresztet, természetesen a MIÉP-es jelölt neve mellé is. Ezenkívül kap egy szavazólapot az induló polgármesterjelöltek feltüntetésével. Itt is a MIÉP-es jelölt neve mellé húzza a keresztet.

Kap még egy szavazólapot, amelyen a megyei közgyűlés pártlistáira lehet szavazni. Válassza ki a MIÉP-es pártlistát, tegyen a körbe egy keresztet, és máris jól voksolt.

A szavazófülkében ön teljesen egyedül lesz, nem zavarja őt senki, nem látja őt senki. Csak a lelkiismeretére hallgasson, ne féljen semmitől. Ha bedobta az urnába a szavazatát a MIÉP-re, figyelje meg, milyen megnyugtató érzés lesz.

M. P. P.

Heti sajtótájékoztató

A harmadik útról, Demszky bukásáról, a médiáról

Hogy világméretű gazdasági és pénzügyi válság van ki-robbanófélben, illetve ki-robbantva, az mindenki számára világos, csak az állam belső adósságainak iszonyatos pusztítást véghezvivő konstrukciójáról. A MIÉP nem azt követeli, hogy egyik pilanatról a másikra, egyszerre történő szakítással történjen mindez, hanem meg kell sürgősen kezdeni a jó irányba való terelődés érdekében a tárgyalásokat, és azután megtenni a kellő lépéseket. Tarthatatlan a magyar társadalomra nézve a hárommilliárdos kamatteher, melyet a belső államadósság okoz. Ezeket a kamatokat olyan bankok, bankárok teszik zsebre, melyek 110 milliárdos veszteségeket okoznak – hangsúlyozta a MIÉP frakcióvezetője.

A MIÉP fővárosi céljairól szólva a pártelnök kifejtette, fontos, hogy a Demszky-rezsim leváltásra kerüljön. – Katona Béla, az MSZP-jelölt visszalépésével az SZDSZ-MSZP-páros erőik kétségbeesett egyesítésével és botrányokozással, a nyugdíjások felhergelésével próbálnak teret nyerni a polgári erőkké szemben. Reméljük, hogy ez az erőfeszítésük ki-fulladás, és a társadalom meg-érti, hogy a jelenlegi kormány intézkedései mellett

sem látszik határozottnak. Sürgősen változtatni kell. Le kell mondani az IMF-hez való tapadásról, a kamatfizetési rendszerről, az állam belső adósságainak iszonyatos pusztítást véghezvivő konstrukciójáról. A MIÉP nem azt követeli, hogy egyik pilanatról a másikra, egyszerre történő szakítással történjen mindez, hanem meg kell sürgősen kezdeni a jó irányba való terelődés érdekében a tárgyalásokat, és azután megtenni a kellő lépéseket. Tarthatatlan a magyar társadalomra nézve a hárommilliárdos kamatteher, melyet a belső államadósság okoz. Ezeket a kamatokat olyan bankok, bankárok teszik zsebre, melyek 110 milliárdos veszteségeket okoznak – hangsúlyozta a MIÉP frakcióvezetője.

Győri Béla szövegbejelentette, hogy a 390 választókörzetből 387-ben indít a MIÉP jelöltek. Az összes jelölőkkel számolva, a MIÉP a fővárosban a negyedik helyen áll. Bár ez csalóka, hiszen van olyan párt, melynek az összes listás és egyéni jelöljei ötezer jelöltet tesznek ki, ami bohócoknak felel meg.

Megbízható forrásból értesültünk arról, hogy a rádióújítás, amely a Magyar Rádió tulajdona és egymilliárd forint értékű, rövidesen eladásra kerül – nyitotta meg Csurka István a tájékoztató harmadik napirend-

jét, majd kifejtette: – A Tv 2, benne, hogy a kormány is szavatartó lesz. Mindemellett – folytatta Csurka István – arra törekszünk, hogy az önkormányzati testületekben, így a fővárosban is erős, szakértelemmel bíró MIÉP-képviselő legyen, mely ellenőrizni és támogatni is egyformán képes. A Demszky-féle vezetés, mely nyolc éven keresztül folytatta a főváros kirablását, tönkretételét, egy nemzetközi, vegyes Budapestet akar létrehozni, mely mindennek elmondható, csak magyaroknak nem. A nyolc év alatt elzüllesztett, aránytalanul „fejlesztett” várost helyre kell állítani, természetesen egy új vezetéssel.

Győri Béla szövegbejelentette, hogy a 390 választókörzetből 387-ben indít a MIÉP jelöltek. Az összes jelölőkkel számolva, a MIÉP a fővárosban a negyedik helyen áll. Bár ez csalóka, hiszen van olyan párt, melynek az összes listás és egyéni jelöljei ötezer jelöltet tesznek ki, ami bohócoknak felel meg.

Megbízható forrásból értesültünk arról, hogy a rádióújítás, amely a Magyar Rádió tulajdona és egymilliárd forint értékű, rövidesen eladásra kerül – nyitotta meg Csurka István a tájékoztató harmadik napirend-

jét, majd kifejtette: – A Tv 2, Pintér Dezső elnöklétével, akarja megvenni 200 millió forintért. Történik ez, amikor az SZDSZ és MSZP sajtóbirodalma összeomlóban van. Amikor a Kurír is bukni látszik, hiszen évente 100 milliós veszteséget termel – bár ezek szerény számítások. Vezetői sajnálatják magukat a közvélemény előtt, pedig nem is olyan rég, amidőn az Új Magyarország a kormányhoz fordult támogatásért, ők gúnyosan hangoztatták, hogy olyan lapot kell csinálni, amely nem veszteséges. Ugyanez a helyzet a rádióújítással is. Át akarják játszani olcsó pénzen a Tv 2 számára és a Tv 2-ben egyesíteniék, összpontosítanák az SZDSZ és az MSZP erejét, még mielőtt felállna az új kuratórium, kiegészülve a MIÉP-esekkel is. Ennek a lapnak az eladását semmi nem indokolja, és mi tiltakozunk is ez ellen, hogy elvegyék a Magyar Rádiótól.

Ujságírói kérdésre válaszolva a MIÉP elnöke elmondta, hogy bár még mindig nem elégséges a kormányintézkedés által az intézmények, bankok éléről végrehajtott személycsere aránya, de ami eddig végrehajtott, az mindenképp öröndetes.

B. B. J.